

Arrest

nr. 344 035 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2025 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 16 augustus 2024, onontvankelijk.

Ook op 22 januari 2025 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S., A.

[...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Het beroep dat verzoeker tegen de eerstvermelde onontvankelijkheidsbeslissing heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bij arrest nr. 344 034 van 31 maart 2026 verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending artikel 8 EVRM

Schending artikel 74/13 VW

Schending materiële motiveringsplicht

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116): In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori- motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsrange een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Evenmin kwam er een gedegen antwoord op de aangehaalde omstandigheid dat zij een aanvraag in Pakistan zou moeten indienen gelet op het feit dat er in Afghanistan geen diplomatieke post hiervoor was. Aldus heeft de verwerende partij geenszins de obstakels in hoofd van de verzoekende partij onderzocht.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privéleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Indien de regularisatiebeslissing vernietigd wordt, dan gebiedt de juridische duidelijkheid (onderdeel van de materiële motiveringsverplichting) eveneens een annulatie van de thans bestreden beslissing.

Zie in die zin RvV 310 351 dd. 22 juli 2024:

(...)

In casu is de situatie dan identiek en dringt een vernietiging van de thans bestreden beslissing om deze reden zich tevens op."

2.2. De Raad stelt vast dat het middel grotendeels is gericht tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat het niet is gericht tegen de thans bestreden beslissing is het onontvankelijk.

Verder moet erop worden gewezen dat het bestreden bevel is genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. In de mate dat in die beslissing de verwerende partij zich op het uitgangspunt stelt dat het om een tijdelijke terugkeer gaat met het oog op het aanvragen van de gewenste machtiging, gaat dit evenzeer op voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoeker wordt gevraagd om eenmalig uitvoering te geven aan dit bevel, doch het houdt voor hem geen verbod in om zich, in het bezit van de juiste documenten, terug naar België te begeven. Indien hij daartoe de juiste aanvraag indient en deze alsnog zou resulteren in een weigeringsbeslissing, dan kan hij deze beslissing in rechte aanvechten.

Uit de beoordeling in arrest nr. 344 034 van 31 maart 2026 blijkt dat de verwerende partij in deze beslissing wel degelijk een belangenafweging met betrekking tot verzoekers privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd en heeft gemotiveerd waarom het feit dat er geen diplomatieke post is in Afghanistan waardoor verzoeker de aanvraag in Pakistan moet indienen, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verder blijkt uit dit arrest dat verzoeker deze motieven niet aan het wankelen kon brengen en geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de verwerende partij deze elementen niet correct heeft geapprecieerd voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing. De Raad kan verder ook volstaan met de verwijzing naar de beoordeling van artikel 8 EVRM gedaan in dit arrest, aangezien verzoeker in het onderhavig verzoekschrift niets bijbrengt dat tot een bijkomende beoordeling noopt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar geeft hierover geen verdere toelichting, zodat dit middel onontvankelijk is.

Waar, tot slot, verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden indien de regularisatiebeslissing (lees: de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard) wordt vernietigd, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat hij het beroep tegen de “regularisatiebeslissing” heeft verworpen en deze beslissing dus nog steeds in het rechtsverkeer is.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS